

Să Te cunoască pe Tine

3 septembrie 1999

Gili Cârstea

“Omenescul lui Hristos este totul pentru noi. Este lanțul de aur care leagă sufletele noastre de Hristos, și prin Hristos de Dumnezeu. Acesta trebuie să fie studiul nostru. Hristos a fost un om adevărat; El a dovedit umilința Sa devenind om. Și totuși, El era Dumnezeu în trup. Când ne aplecăm asupra acestui subiect am face bine să ascultăm cuvintele spuse de Hristos lui Moise lângă rugul aprins: “Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este un pământ sfânt.” Ar trebui să venim la acest studiu cu umilința unui ucenic, cu inima zdrobită. Studiul întrupării lui Hristos este un teren fertil, care va răsplăti pe cercetătorul care sapă adânc după adevărul ascuns” (YI, 13 octombrie 1898).

Cu o altă ocazie, Ellen G. White spunea că studiul neprihănirii lui Hristos va înghiți toate celelalte subiecte. Dacă acest timp a sosit, atunci este imperios necesar să facem din întruparea lui Hristos studiul nostru, căci adevărurile ascunse aici clarifică multe aspecte esențiale ale neprihănirii lui Hristos în contextul mării controverse.

Ideea că Hristos era “Cel pe care Îl reprezentau toate aceste ceremonii” (6T 249) nu este străină gândirii teologice adventiste. Tot așa, există consens în acceptarea ideii că fiecare detaliu al templului de la Ierusalim îl reprezenta pe Hristos. Și totuși, există atâta opoziție față de adevărul că El este adevăratul Sanctuar al noului legământ, în care suntem invitați să intrăm prin credință.

“Când era gata să construiască sanctuarul ca un loc al locuinței lui Dumnezeu, Moise a fost îndrumat să facă toate lucrurile după planul care I-a fost arătat pe munte... Domnul l-a acoperit cu slava Sa, ca el să poată vedea modelul, după care au fost făcute toate lucrurile. Tot astfel lui Israel, pe care dorea să-l facă locul locuinței Sale, El i-a descoperit idealul gloriosului Său caracter...

Israel a ales propriile lui căi. Ei nu au construit după model; dar Hristos, adevăratul templu pentru locuirea interioară a lui Dumnezeu, a modelat fiecare detaliu al vieții Sale pământești în armonie cu idealul lui Dumnezeu. El spunea: “Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule, și legea Ta este în fundul inimii Mele.” Tot

așa, caracterele noastre trebuiesc clădite spre a fi “o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul” Efeseni 2,22. Și trebuie să facem “toate lucrurile după model,” adică “Cel care a suferit pentru noi și ne-a lăsat un exemplu ca să călcăm pe urmele Lui.” (DA 208).

Suntem uimiți de orbirea savanților lui Israel, care făcuseră din cercetarea Scripturilor scopul vieții lor, și totuși nu reușeau să descopere în lege pe Cel despre care vorbea legea și care acum era în mijlocul lor.

“Felul în care explicau învățătorii evrei Scripturile, repetarea nesfârșită de proverbe și povești, L-au făcut pe Isus să rostească cuvintele: “Când se apropie de Mine, poporul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lor este departe de Mine.” Ei efectuau în curtea templului toată suita de ceremonii. Ei aduceau jertfe care erau tipul Jertfei celei mari, spunând prin ceremoniile lor: “Vino, Doamne!” Și totuși, Hristos, Cel pe care Îl reprezentau toate aceste ceremonii, se afla printre ei, dar ei nici nu L-au recunoscut, nici nu L-au primit” (6T 249).

Dacă, așa cum spune sora White, toate ceremoniile erau un tip al lui Hristos, nu ar fi înțelept să ne întrebăm astăzi dacă noi înțelegem mai bine ca fariseii că toate elementele sistemului ceremonial îl reprezintă pe Hristos? Înțelegem noi mai bine ca ei că Isus era templul acela ridicat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el? Ei priveau cu mare stimă templul din Ierusalim, dar nu erau dispuși să accepte că el nu era decât o pildă. Noi, care suntem însărcinați să spunem lumii că foarte curând sanctuarul urmează să fie curățit, și care ne-am găsit identitatea în tainicele cuvinte din Daniel 8,14, înțelegem noi mai bine ca ei realitatea din spatele sanctuarului? Înțelegem noi de ce a fost nevoie să vină printre noi “Dumnezeu descoperit în trup?”

Domnul Hristos a spus de nenumărate ori că El și Tatăl una sunt, că lucrurile pe care le face sunt făcute de Tatăl, care locuiește în El; spunea mereu că cine L-a văzut pe El a văzut pe Tatăl. De ce nu spunea oare că cine L-a văzut pe El a văzut pe Dumnezeu Fiul?

Ca să răspundem acestor întrebări, cu adevărat avem nevoie să ne scoatem încălțăminte din picioare. Strălucirea fascinantă a slavei lui Hristos “descoperit în trup” este prea mult pentru ochii noștri, prea obișnuiți cu pâlpăirile acestei lumi. Suntem totuși încurajați că studiul întrupării lui Hristos este un teren fertil, care va răsplăti pe cercetătorul serios și umil.

În acest articol încercăm să ridicăm câteva întrebări fundamentale referitoare la misterul întrupării lui Hristos. Folositor și eficient ar fi dacă L-am onora pe Hristos, mergând la El pentru răspunsuri. Poate tocmai acestea sunt întrebările la care ar fi dorit să răspundă ucenicilor, dacă ei ar fi fost interesați de acest subiect. El mai avea “multe lucruri” să le spună, dar mintea lor era greoaie, iar interesul lor mult prea terestru pentru lucrurile împărăției lui Hristos. El așteaptă cu bucurie să poată împărți cu noi “taina evlaviei” ținută ascunsă timp de veacuri.

Știm că rebeliunea condusă de Lucifer în cer era îndreptată împotriva Legii. Cum era formulată Legea în acel cadru în care neprihănirea era aerul pe care îl respira tot universul? Deoarece Legea era o expresie a guvernării divine și o transcriere a caracterului lui Dumnezeu, fostul heruvim ocrotitor, prin contestarea Legii se opunea de fapt guvernării divine. Iar guvernarea divină avea o temelie sigură și eficientă: “Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul” (DA 161).

Această afirmație glorioasă ne spune că întreaga creațiune inteligentă se sprijină pe temelie sigură a guvernării divine, urmărită din veșniciei, ca ființele create să nu fie roboți, ci copii părtași de natura Tatălui lor Ceresc. Așa se face că de la “serafimul luminos și sfânt” (probabil Lucifer, sau un alt înger), până la Adam și Eva, toate făpturile inteligente aveau o natură duală. Unirea lor cu natura divină se făcea prin darul nespus de mare al Duhului Sfânt care locuia în ele, și prin care ele deveneau parte “de sânge” din familia lui Dumnezeu. Acesta era secretul vieții și fericirii în univers. Pe această unire dintre creaturi și divinitate se sprijinea guvernarea lui Dumnezeu din veacuri veșnice. Aceasta era Legea împărăției, pe care a contestat-o, cu efecte așa catastrofale, Lucifer.

El a sugerat fraților lui că temelie acestei guvernări este un sistem de sclavie, iar prezența Duhului în ei nu este altceva decât o “invazie” a drepturilor lor, o metodă de supraveghere, o barieră contra dezvoltării lor spre dumnezeire. El insinua că Legea slujește intereselor regale ale lui Dumnezeu, care are nevoie de supuși spre a se putea bucura de prerogativele pe care I le dă poziția. Așa a început rebeliunea devenită război în cer. În mintea îngerilor și a locuitorilor lumilor necăzute s-a înfipt, dureros și pentru mult timp, ideea că este rușinos și degradant ca trupul tău să fie o locuință pentru Creatorul. Gândul tulburător că Dumnezeu nu este Servul Servilor a torturat inimile îngerilor mii de ani, obligați să participe la un proces lung și obositor în care a fost implicat Creatorul lor. Abia la Golgota au fost clarificate pentru totdeauna pentru ei adevăratele puncte în dispută din marea controversă.

Întrebarea la care trebuia să răspundă juriul ceresc în această fază a procesului era aceasta: “Este adevărat că Legea, care este temelie guvernării divine, este un jug al sclaviei? Este adevărat că a fi un templu în care să locuiască Cel Atotputernic este rușinos și degradant, nedemn de o ființă inteligentă?”

Răspunsul apărării a fost uluitor și sublim. Una dintre cele trei persoane ale Dumnezeirii a acceptat să renunțe la ceea ce era numit “prerogativele regale,” să devină creatură și să accepte ca trupul Ei să devină un templu al lui Dumnezeu. Astfel, Cel care era numit Cuvântul, iubitul onoratei familii a lui Dumnezeu, Cel prin care au fost făcute toate lucrurile, a fost “înjunghiat” și a murit, despărțit pentru totdeauna de compania Creatorilor. În acest sens “a dat” Dumnezeu pe singurul Său Fiu, ofertă care trebuie că a sfâșiat inima lui Iehova.

Sub privirile fascinate ale universului și spre groaza Acuzatorului fraților, Isus din Nazaret demonstra curții supreme și juriului universal că nu este nici o rușine și nici o dezonoare să fii un templu în care să locuiască Creatorul. Tortura din inimile îngerilor s-a alinat privind cum Creatorul Însuși s-a făcut deopotrivă cu ei, și chiar mai umil decât ei, ca să confirme adevărul că “scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” nu era un sistem al sclaviei, ci temelia vieții, fericirii și libertății, în cel mai profund sens al ei.

Pentru prima oară de la despărțirea din Eden, o ființă născută pe această planetă devenea un templu al Creatorului, iar această ființă nu era altceva decât realitatea despre care vorbise sanctuarul patru mii de ani. Urmăriți splendida descriere inspirată:

“Scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu... Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, și prin harul salvator inima devine din nou templul Său” (DA 161).

“Planul cerului” realizat prin întruparea Fiului. Acum înțelegem mai bine cântecul de bucurie al îngerilor la Betleem. Ei priveau uluiți dovada speranței și credinței lor, argumentul care pune capăt agitației și tensiunii dezbaterii din jurul caracterului lui Dumnezeu. Ei priveau cum Creatorul s-a făcut un templu al Duhului Sfânt, așa cum cerea guvernarea divină. Vedeau cum Cel Nemărginit se plasează trupește în contextul Legii, ca să poată ei înțelege că El era Legea. Vedeau o exemplificare de netăgăduit că Cel Atotputernic este Servul Servilor, ca “cel care slujește la masă.” Puteau aprecia mai bine că nu este nimic rușinos în a fi părtaș de natură divină. Între universul rămas loial lui Dumnezeu și rebeliunea Acuzatorului s-a rupt și ultima legătură de simpatie.

Dar Dumnezeu, care este “bogat în bunătate,” dorește să ofere locuitorilor planetei Pământ o dovadă tot la fel de convingătoare, care să pună și pentru ei capăt marii controversă dintre Hristos și Satana. Urmăriți descrierea inspirată:

“Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre înaltele țeluri puse în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu” (DA 161).

Acest destin înalt, pus “în fața fiecărui suflet” a devenit piatra de poticnire pentru teologia lumii creștine și, tragic dar adevărat, chiar pentru cea a rămășiței. Se susține că Isus nu a fost făcut asemenea fraților Săi și că frații Săi nu vor fi făcuți niciodată asemenea Lui. Această mentalitate spune clar că nici noi nu am înțeles însemnătatea clădirii (sanctuarului ceresc) la care privim cu atâta mândrie, și astfel scuzăm pe strămoșii noștri spirituali și ne alăturăm poziției lor de refuz în a deveni temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Casa noastră cea sfântă și slăvită

rămâne încă pustie, iar Hristos continuă să fie descris ca un Miel înjunghiat. Înjunghiat de cei pe care i-a iubit.

Noi ne aflăm astăzi într-o poziție unică, în care toată lumina veacurilor s-a acumulat spre a lumina scena finală a marelui proces în care Creatorul nostru s-a așezat de bună voie pe banca acuzaților. Curtea cere o ultimă dovadă că planul guvernării divine este o soluție viabilă chiar pentru pământenii ultimei generații, degradați și ruinați de păcat și moarte. Mireasa lui Hristos este invitată la nuntă (unirea dintre divin și uman), o ultimă dovadă pentru lume că nu este nimic degradant sau rușinos în a fi un templu al Creatorului, ca astfel taina lui Dumnezeu, “ținută ascunsă timp de veacuri” să poată fi pusă pe masă la ospățul nunții Mielului, pentru sufletele înfometate din Babilon.

Va accepta Mireasa “scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice”? Va onora ea pe Cel disprețuit și părăsit de oameni, alungat din templul inimii cu aroganță și inconștiență? Va justifica ea guvernarea divină în ultima bătălie a marii controversă? Descoperirea profetică spune un categoric DA. Întrebarea care rămâne este CÂND?
